

TRUYỀN BÀ

CỦA TUỔI TRẺ RA NGÀY THỨ NĂM

GIẶC TAU BẮT CỐC

Số 60

của LÊ VĂN-TRƯỜNG

3-12-42

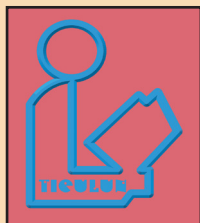
Mỗi số 0\$15 — 3 tháng 1\$90 — 6 tháng 3\$75 — cả năm 7\$50

Mandat gửi: Ô. VŨ BÌNH LONG chủ nhà xuất bản TÂN-DÂN, Hanoi

GIẶC TÀU BẮT CỐC

TẬP 2

LÊ VĂN TRƯỜNG

Sau hai đêm đi xuyên qua rừng núi, bọn thổ phỉ đưa thằng Hoài, thằng Huân đến một xóm ở tít trên đỉnh núi cao, ở hạt Tống-Lổng.

Xóm ấy xa tất cả làng mạc mà chỉ có bốn nóc nhà, toàn là đồ đảng của bọn giặc.

Núi ấy vì cao lắm, nên những ngày ẩm giời, sương mù che kín, đứng cách nhau chỉ ba bước cũng không nhìn thấy mặt người. Thời tiết lại kỳ quái, cứ chốc mưa lại chốc nắng, mưa thì mưa lút đất, mà nắng thì nắng vỡ đầu. Nhưng dù mưa dù nắng, lúc nào gió cũng thổi ào ào. Về tiết tháng ba mà rét như tháng chạp ở xứ ta. Đây là nói ban ngày, chứ ban đêm thì rét cắt ruột. Rét tới lắm khi có tuyết phủ mà nước thì đông lại thành băng. Sáng dậy, muốn có nước uống, người ta phải lấy cước chim mà cước cho băng tan ra thành nước.

Lúc thằng Hoài bị đưa đến đây thì nó đã mệt dừ. Cũng may đây là đoạn đường cuối cùng, chứ giá phải đi nữa thì nó không tài nào đi được.

Lúc bị đưa đến đây, nó nằm vật ngay xuống sàn đá chẳng nhúc nhích. Thằng Huân thấy thế vội can :

- Ấy chết, mày đừng nằm thế, ôm đây. Dậy đi.

5 | Giặc Tàu Bắt Cóc Tập 2

Nó không dậy, nó cứ rên rĩ :

- Tao chết mất mày ạ. Chân tao rức lắm.

- Chỉ nói đại nào. Chết làm sao được. Mày là con nhà giàu không quen vất vả, đi nhiều thì nó mệt đấy thôi. Ngủ một đêm là mai tự khắc khỏi.

- Nhưng mai có phải đi nữa không ?

- Không. Chúng nó giam mình ở đây. Tao nghe chúng nó nói với nhau thế.

Nó nói xong, lại một xó buồng, ôm một bó cây ngô khô mà người xạ-phang dùng làm củi đệm lại giải lên mặt sàn đá :

- Đây mày có mệt thì nằm lên đây, không lạnh. Tao nghe, người ta bảo lạnh là dễ bị cảm lắm. Chúng mình đừng để cho cảm. Cảm ở đây không có thuốc thì nguy.

Thằng Hoài muốn dậy nhưng chân tay nó nặng như chì, không sao dậy được, thằng Huân phải sức nách nó kéo lại.

Sau khi bó chèn một ít cây ngô để làm gối cho thằng Hoài rồi, nó châm lửa ở một cây đèn dầu treo cạnh tường rồi đốt cây ngô để sưởi cho thằng Hoài.

Bọn Thổ phỉ ở ngoài thấy lửa sáng rực liền chạy vào :

- Ai cho chúng mày đốt như thế, những thằng ông mãnh kia. Nhỡ cháy nhà thì sao ?

Thằng Huân chưa kịp giả nhời thì một người đàn bà và một thằng bé chạy vào. Thằng bé cũng chạc tuổi với thằng Huân, thằng Hoài. Mà người đàn bà thì vào khoảng bốn mươi, mặt mũi trông không hung ác lắm. Người đàn bà chống tay vào háng nhìn một cách tiếc rẻ những cây ngô bị đốt :

- Những thằng quỷ kia, mày đốt hết củi của tao thì tao lấy gì tao đun. Tắt ngay đi.

Thằng Huân không tắt :

- Bạn tôi nó rét lắm. Nếu không đốt mà sưởi cho nó thì nó ốm. Thím nên thương nó. Tôi chỉ đốt một ít thôi.

Người đàn bà nghe nói liền xoa đầu đứa bé đứng cạnh, và xem chừng cũng ái ngại cho cái cảnh chúng nó :

- Ủ, đốt ít thôi nhé. Củi ở đây khó kiếm lắm. Và coi chừng cháy nhà.

- Không, tôi ở nhà tôi, tôi đun bếp đã quen, thím đừng có sợ cháy. Tôi đốt đến khi nào nó ngủ thì thôi.

7 | Giặc Tàu Bắt Cóc Tập 2

Lúc ấy vào khoảng hai giờ sáng, cái giờ mà khí hậu ở đây rét một cách ghê gớm. Thằng Hoài nằm cạnh đồng lửa mà cứ run lên cầm cập và nó chỉ ngược mắt nhìn thằng Huân thao láo chứ không nói gì. Một lát rồi còn hơi sức đâu mà nói nữa.

Thấy đốt lửa mà thằng Hoài chưa khỏi rét, nó lo quá, nó lấy tay xoa mạnh khắp người cho bạn rồi sẽ hỏi :

- Mày có thấy đau ở đâu không ?

- Người tao mõi dần, nhưng không đau ở đâu cả. Tao chỉ thấy rét thôi. Giá có cái chăn cho tao đắp, thì tao khỏi và ngủ được ngay.

- Chăn, chăn ở đâu ra bây giờ ? Mày tính, tụi xạ phang chúng nó còn có đũa không có chăn, nằm không, chăn đâu chúng nó cho mình. Mày nằm gần lại lửa cơ, giờ tay lên hơ đi. À, thế này thì cũng như chăn, tao nằm đằng sau ôm mày, mày nghe chưa. Một bên là lửa, một bên là tao, mày hẩn phải ấm.

- Nhưng thế thì mày rét lưng. Thôi mày cùng nằm gần vào lửa đi.

Vừa nói, thằng Hoài vừa có kéo thằng Huân dịch gần lại đồng lửa. Thằng Huân hất tay thằng Hoài ra rồi gắt :

- Tao đã bảo tao con nhà nghèo, tao chịu quen các thứ mà. Lo là lo cho mày. Mày cứ nằm đi. Từ giờ tao bảo cái gì mày phải nghe thì chúng mình mới bình yên mà giờ về được. Thôi nằm đi.

Nó nói xong nằm xuống, ôm chặt lấy lưng thẳng Hoài:

- Thế này có ấm không ?

- Ấm.

- Ấm thì ngủ đi.

- Nhưng xa lửa thì rét mày.

- Ô hay, tao đã bảo tao quen mà. Hãy lo lấy mày, mặc tao. Im đi, đừng hỏi, tao cũng buồn ngủ lắm. Than kia, ít ra cũng ấm ỉ nóng được đến hơn nửa giờ, lúc ấy mình đã ngủ tít, chẳng còn biết rét nữa. Ngủ đi, không mày gày, hôm mày về thì mợ mày trông thấy mày, mợ mày khổ lắm đấy.

Thằng Huân vừa nhắm mắt sắp ngủ thì thằng Hoài đã quay mặt lại, lấy tay vuốt má nó, rồi nức nở khóc :

- Sao mày thương tao thế hở Huân ?

9 | Giặc Tàu Bắt Cóc Tập 2

Thằng Huân đang chập chờn bị thằng Hoài làm mất ngủ, bực mình :

- Ô mày hời dở lắm. Anh em thì thương nhau.

- Nhưng trước kia, tao không tốt với mày. Mà tao có phải là anh em với mày đâu.

Thằng Huân giơ tay sang phía lưng đuôi mấy con muỗi nó đang đốt cổ :

- Ô, cái nhà này muỗi và bọ chó nhiều quá. Mày lòi thối lắm. Trước kia mày không là anh em với tao, nhưng mày cũng bị bắt với tao thì là anh em của tao rồi.

Rồi hình như tức về chỗ giấc ngủ bị phá :

- Ô hay, mày có ngủ đi để cho tao ngủ không ? Cứ tao thương mày thì mày khóc như thế à ? Mày kỳ quá !

Thằng Hoài đang ngủ say thì bỗng thấy hình như có ai đá vào chân. Nó mở mắt thì nhìn ngay thấy thằng bé con người đàn bà ngày hôm qua. Thằng bé xạ phang thấy thằng Hoài mở mắt mà chưa ngồi dậy nên cứ đá mãi. Nó vừa đá, vừa cười một cách đắc chí.

Thằng Hoài thấy thế sợ quá, cứ nằm im không dám nhúc nhích và cũng không dám chống cự. Thấy thế, thằng xạ phang liền lấy mấy cây ngô vút lên chân nó.

Nó vội vàng ôm lấy thằng Huân :

- Mày ơi, nó đánh tao.

Thằng Huân vùng dậy, chưa hiểu đầu đuôi thì thằng xạ phang lại vụt lên lưng nó. Nó đứng phắt ngay dậy đạp cho thằng xạ phang một cái chúi xuống đồng gio :

- Tại sao mày dám đánh chúng tao ?

Nó toan đánh nữa thì thằng xạ-phang đã vùng dậy chạy mất.

- Ô, cái đồ hèn lại hay bắt nạt. Mày đừng có sợ, hễ nó bí beng cứ đánh đập xác nó ra. Để cho nó bắt nạt được mình một lần thì nó bắt nạt mãi.

- Nhưng bố mẹ nó bênh đánh chúng mình thì sao ?

- Ô, có bố mẹ nào lại bênh con một cách vô lý như thế? Đừng lo. Thế nào đêm qua mày có ngủ được không?

- Tao ngủ say lắm, tao nằm mê thấy tao về Phố Lu mày ạ.

Hai đứa đang nói chuyện thì thằng xạ phang vác một cái gậy tướng hung hăng bước vào. Thằng Hoài sợ run, ôm ghì lấy thằng Huân. Thằng Huân không sợ, sẽ du thằng Hoài ra :

11 | Giặc Tà Bất Cốc Tập 2

- Ấy đừng ôm tao, để nó đánh tao còn đỡ chứ.

Rồi nó đứng dậy trợn mắt :

- Nào mày có giỏi thì đánh đi. Nhưng tao nói cho mày biết nếu tao mà giật được gậy thì tao dọt vào lưng mày đấy.

Tiếng nó nói to quá nên ngoài nhà nghe thấy. Một tên thổ phỉ chạy vào.

Thằng Huân trở ngay thẳng xạ phang :

- Đấy chú xem, chúng tôi không làm gì, nó tự dung nó mang gậy vào định đánh chúng tôi.

Thằng thổ-phỉ giật ngay gậy ở tay đứa con :

- Ồ Tà-Lùng, tại sao mày lại như thế ?

- Nhưng nó đập ngã con.

Thằng Huân không chối :

- Ồ, tại mày gây sự đánh tao trước, nên tao mới đập mày chứ. Chứ bỗng dưng tao đập mày à ?

- Tao vào gọi chúng mày dậy chứ.

- Có cái lỗi gọi nào là lấy que đánh người ta thế.

Tên thổ phỉ quay lại quát con :

- Thôi ra đi. Để mặc kệ chúng nó ở đây. Tao chỉ dặn mày coi cửa hễ chúng nó bước chân ra khỏi thì bảo tao thôi mà. Từ giờ cấm không được vào đây.

- Đấy tao đã bảo mày, dù ra xạ-phang, nhưng cũng không ai bênh con một cách vô lý như thế mà.

- Thế mà mợ tao bênh tạo như thế đấy.

- À, vì mợ mày bênh mày như thế nên mày mới rất như cái cây. Mày chỉ biết cậy thế bằng nặng khi có mợ mày thôi. Dời mợ mày ra thì ai bắt nạt mày cũng được. Thầy u tạo không thế. Không bao giờ bênh tạo cả. Vì thế tao không dám gây chuyện với ai, mà ai bí beng với tao, tao cũng đánh vung mạng,

- Mày khỏe đã đành, chứ tạo yếu.

- Ô thế em tao còn yếu hơn mày nhiều. Nó đi trêu thằng Khi, con lão Ván, bị thằng Khi đánh bươu đầu mà nó về mách còn bị thầy tao đánh thêm hai cái tát.

- Thế mày không bênh em mày à ?

13 | Giặc Tàu Bắt Cóc Tập 2

- Ô, lỗi tại nó trước. Nó ném đá vào thằng Khi trước. Bệnh nó làm gì, để nó ỷ vào tao đi láo lếu với người ta ấy à ? Thằng Khi đánh em tao xong, sợ tao báo thù chốn biệt hai ngày không dám ra đường chơi, nhưng sau tao hỏi biết rằng em tao trái, tao bảo nó ngay rằng đừng có sợ. Tao chỉ bệnh em tao khi nào bị một đứa nhón hơn bắt nạt thôi. Phải công bằng chứ mày. Bất cứ thế nào cũng bệnh nó thì nó sinh hư và rất đi nữa. Vì tao và thầy u tao không bệnh nó, nên nó ngoan không dám gây sự với ai, nhưng ai gây sự với nó, nó cũng như tao đánh vung tàn tán. Từ giờ mày đừng có nên ỷ vào cậu mợ mày thì mày mới cừ được. Thôi dậy xếp dọn cái đồng gio này đi không bẩn lắm.

- Ô, nhà họ dọn làm gì mày ?

- Dọn để chúng mình nằm. Gio bừa bãi thì bẩn chúng mình trước chứ. Chúng mình chắc là còn phải ở đây lâu. Nhà này nhiều bọ chó và mạt gà, nếu không quét dọn tử tế thì nó đốt khổ chúng mình trước.

Vợ tên giặc bùng phạng ngô vào thấy hai đứa đang thu dọn gian buồng thì rất là bằng lòng. Y đặt phạng cơm rồi gọi con lúc ấy đang ngồi canh ở ngoài cửa :

- A Tà Lùng, mày xem chúng nó ngoan thế kia kìa, chứ lại như mày ngủ dậy là vất chăn gối bừa bộn ra ấy à ?

A Tà Lùng chỉ đứng nhìn hai đứa không nói. Thằng Huân thấy vợ tên giặc coi bộ tử tế liền đặt chổi :

- Thím ơi, tối chúng tôi ngủ ở sàn đá này rét lắm. Giá thím có cái chăn cho chúng tôi mượn. Thím thương chúng tôi.

- Nhà không còn thừa chăn. Nhưng được đề rồi xem. Cứ ăn cơm đi.

Thằng Hoài bây giờ đã quen sống cái đời khổ sở, đã quen ăn ngô nên nó không kêu ca nữa. Và phải bị đi nhọc mệt và ngày chỉ có hai bữa ăn, nên nó ăn lại thấy ngon miệng là khác, chứ không như ở nhà, cái nó ăn cũng chẳng thấy ngon, vì mẹ nó cho nó ăn quà cả ngày.

Chúng nó ăn cơm xong thì vợ tên giặc đem một cái khổ tải vào :

- Nhà không có chăn, nhưng cái khổ tải này cũng ấm lắm.

- Thế thím cho phép chúng tôi lấy thật nhiều cây ngô kia xếp cao lên nhé.

15 | Giặc Tàu Bắt Cóc Tập 2

- Ừ được, cứ giải cho nhiều mà nằm. Nằm chứ có mất đi đâu. Để chốc nữa, tôi bảo thằng Tà Lùng nó lấy cho mấy cái gốc tre, tôi có rét thì đốt, chứ đốt cây ngô thì tốn của tôi lắm, lại không bền lửa. Thôi cứ chịu khó ở đây, ít ngày nữa, nhà các cậu đem tiền lên rồi thì về.

Thằng Huân nghe vợ tên giặc nói, cảm động quá, nó chấp tay vái vợ tên giặc rồi trở thằng Hoài mà bảo :

- Tôi thì không sao, nhưng thằng này nó yếu lắm, nếu đêm không có lửa thì nó rét, nó ốm mất.

Vợ tên giặc nhìn làn da xanh ngắt của thằng Hoài :

- Nó là em cậu đấy à ?

Thằng Huân lắc đầu :

- Nó là... bạn tôi. Nhưng cũng như là anh em với tôi.

Thằng Huân vừa xếp xong cái ổ bằng cây ngô thì thằng Tà-Lùng khuân mấy cái gốc tre vào. Thằng Tà-Lùng bấy giờ đã nhìn chúng nó bằng một con mắt... bè bạn, chứ không bằng con mắt khinh khi và thù hằn của buổi sáng nữa. Thằng Huân móc túi mình còn một xu liền cầm đưa cho nó :

- Đây tao có một xu cho mày, mày đừng giận chúng tao nữa. Má mày tử tế với chúng tao lắm cơ mà.

Thằng Xạ-phang nhìn thấy đồng xu, mắt bỗng sáng lên, vì một đồng xu ở Bắc kỳ ăn những bốn đồng xu Vân-nam. Nó cầm vội lấy đồng xu, ngắm nghía mãi rồi nhe răng cười :

- Tao không muốn đánh chúng mày bằng gậy đâu, nhưng vì mày đập tao ngã, tao tức quá.

- Tao cũng không muốn đập mày, nhưng vì mày lấy que quất tao, tao cũng tức quá. Nhưng thôi, thế là bằng nhau rồi, xử hòa.

Thằng Huân nói xong giơ tay cho nó bắt, nhưng xạ-phang không quen cái lối bắt tay, thằng Tà-Lùng thấy nó giơ tay, lại tưởng nó đòi lấy cái gì để bù với đồng xu, liền móc túi lấy ra một quả lê xanh ròn.

Đến lượt thằng Hoài trông thấy quả lê mắt sáng lên. Thằng Huân chưa kịp cầm thì nó đã giục :

- Kìa nó cho, mày cầm lấy.

Thằng Huân lưỡng lự :

- Mình cho nó một xu mà lấy lê của nó thì nó cho mình là không tốt.

Thằng Tà-Lùng thấy nó chưa cầm ngờ là nó chê ít lại móc túi lấy ra một quả lê nữa :

17 | Giặc Tàu Bắt Cóc Tập 2

- Đây tao cho mày cả hai.

Thằng Huân vì thương thằng Hoài chỉ cầm lấy một quả :

- Không, tao không muốn lấy lê của mày. Mày đem củi vào cho tao thì tao «biểu» mày một xu đấy thôi, chứ có phải tao đòi đòi lấy lê của mày đâu ? Tao có biết mày có lê đâu.

Thằng Tà-Lùng cứ giúi quả lê còn lại vào lòng thằng Huân :

- Mày cho tao một xu thì tao cũng cho mày lê đấy. Cây nhà tao nhiều lắm, hể mày muốn ăn cứ bảo tao, tao lấy cho.

Thằng Hoài lúc bấy giờ mới dốc cả túi ra còn tám xu đưa cho thằng Huân :

- Đây tao còn tám xu, mày có muốn cho nó thì cho đi.

Thằng Huân bốc cả năm xu đặt vào tay thằng Tà-Lùng :

- Đây là của bạn tạo «biểu» mày.

Thằng Tà-Lùng không chịu cầm :

- Chúng mày cho tao hết thì chúng mày lấy gì mà tiêu.

- Ô, chúng tao bị giam ở đây thì còn tiêu gì được nữa. Bọn tao cho mày, mày không lấy thì bọn tao giận.

Vừa nói, nó vừa cầm tám xu cổ nhét vào túi thắt Tà-Lùng. Thằng Tà Lùng phải cầm :

- Thôi hề có ai đi chợ, tao gửi mua bánh cho chúng mày. Và từ giờ chúng mày thích gì cứ bảo tao.

Thằng Huân nhìn ra cửa. Lúc ấy nó chỉ thích độc có một thứ là về nhà, nhưng thằng Tà Lùng lại không thể chiều nó được.

- Chúng tao chả thích gì cả. Chúng tao chỉ thích chúng mình từ giờ anh em với nhau. Và mày đừng có giận chúng tao nữa.

Thằng Tà-Lùng lấy tay vạch xuống đất rồi lại đặt tay lên chán theo lối xạ-phang thề ngay :

- Tao thề từ giờ không bao giờ tao giận chúng mày. Má tao cũng thương chúng mày lắm. Nhưng pá tao muốn có tiền nên bắt chúng mày đẩy thôi.

19 | Giặc Tàu Bắt Cóc Tập 2

Thằng Huân nhìn những nốt mạt gà và bọ chó đốt tịt khắp mặt mũi và chân tay thằng Hoài rồi bảo :

- Mày cứ gãi thế xước cả ra, ở đây lại bẩn, không khéo ghẻ mất. Mày xoa hơi hơi thôi và đừng gãi có được không ?

- Nhưng ngứa lắm.

Rồi nhìn mấy con gà mái đang cục te cục tác ở trên mấy cái ổ làm ở xà nhà :

- Quái, họ làm chuồng gà ở ngay trong nhà.

- Mày nhìn ra khe cửa kia, chuồng lợn, chuồng trâu và chuồng ngựa cũng ở trong nhà nốt. Giống xạ phang bẩn có tiếng. Và may cho chúng mình, cái buồng này lại là cái buồng sạch nhất đấy. Mày cởi áo ra tao xem nào.

Nhìn thấy lẩn đỏ khắp người thằng Hoài, thằng Huân lo ngại :

- Thế này thì đến ghẻ mất thôi, ghẻ thì khổ lắm. Bây giờ phải làm thế nào giặt quần áo và tắm đi một cái mới được. Chúng mình thế là mười một hôm nay không được tắm giặt gì rồi. Trước ở nhà, tao tắm và thay quần áo một ngày một lần.

- Nhưng ở đây không có nước.

Thằng Huân nghĩ vài lát rồi chạy ra khê gãi cánh cửa. Thằng Tà-Lùng vẫn ngồi canh ở ngoài chạy vào :

- Cái gì đấy chúng mày ?

Thằng Huân trở thằng Hoài :

- Bạn tao sắp ghé đến nơi rồi. Mày có thể làm thế nào cho chúng tôi xin ít nước để tắm và giặt quần áo không?

- Giặt quần áo thì tao giặt giúp chúng mày được. Nhưng chúng mày không đi ra suối thì làm sao mà tắm được. Và vàng hương đâu để mà lễ.

- Ô, tắm thì việc gì phải lễ.

- Không lễ thì ốm chết. Cái ma nó nhập vào làm ngay.

Thằng Huân vốn đã biết phong-tục người Xạ-phang, liền bảo :

- Người Việt-Nam không giống người Xạ-phang đâu. Người Xạ-phang dăm bảy năm mới tắm một lần mới phải lễ, chứ người Việt-Nam ngày nào cũng tắm không cần lễ.

21 | Giặc Tàu Bắt Cóc Tập 2

Thằng Tà Lùng nghe nói thế sùng sốt :

- Mày tắm luôn thế mà mày không ốm à ?

- Không. Trái lại, nếu tao không tắm luôn và giặt quần áo luôn thì tao lại ốm.

- Kỳ nhỉ. Tao từ bé đến giờ mới tắm có một lần cách đây ba năm, hồi ấy tao lên mười. Má tao không muốn cho tao tắm, nhưng pá tao vì muốn cúng để mời anh em đến uống rượu nhất định bắt má tao phải tắm cho tao.

- Thế mấy ngày mày giặt quần áo một lần ?

Thằng Tà Lùng lắc đầu :

- Cứ mặc đến rách thì thôi, chẳng bao giờ giặt cả.

- Thế tất cả người xạ-phang đều thế cả à ?

- Thế cả.

- Người Việt-Nam tao thế thì ốm chết ngay. Thôi mày kiếm cách gì cho chúng tao tắm một lần. Hay xem có cái gì xách nước vào đây cho chúng tao. Ủ quần áo thì mày giặt hộ vậy. Không được tắm, tao thấy ngót cả người và bạn tao thì sắp bị ghẻ đầy mình rồi kia kìa.

- Ủ đề tao xem. Thế bây giờ mày hãy đưa quần áo đây để tao đem giặt đã. Tao sẽ lấy mấy cái ống vắn xách nước về cho chúng mày tắm. Đây sẵn đá, giội nó trôi đi, không sao.

Thằng Hoài vừa thò tay vào ống nước thấy rét buốt giặt mình rút tay lại :

- Trời ơi, lạnh quá. Tao không quen tắm nước lạnh. Ở nhà, mẹ tao vẫn sai thằng bếp đun nước cho tao tắm.

Nó càng không muốn tắm là vì gần hai giờ đồng hồ, thằng Tà Lùng đem quần áo của nó ra suối giặt, nó bị cởi trần đã rét lắm rồi, mặc dầu thằng Huân đã nhường cả cái khổ tải cho nó khoác.

Thằng Huân thấy nó sợ rét không chịu tắm liền nhìn nó bằng một con mắt nghiêm khắc.

- Mày xin nhớ đây không phải ở nhà mày. Và có được nước lạnh mà tắm như thế này cũng là sung sướng lắm lắm rồi.

Nó nói xong giội nước lên người rồi bầy một hòn đá rập ở sân ra kỳ cọ. Thằng Tà Lùng đứng nhìn thấy khói bốc như ở da nó nhả ra, lè lưỡi :

- Tao thì không bao giờ tao dám tắm như thế này.

23 | Giặc Tàu Bắt Cóc Tập 2

Thằng Huân cứ kỳ cọ không giả nhời. Đến khi đã kỳ bỏ hết ghét và giận lên cần thận, nó mới quay lại bảo thằng Hoài :

- Mày mà không tắm thì nhớ có ghẻ đừng có nằm cạnh tao đây. Tao không thích bị lây ghẻ đâu. Bắt đầu từ đêm nay hai đứa nằm riêng ra.

Thằng Hoài nghe nó nói thể hoảng sợ, vội vàng chạy lên vớ lấy ống nước dốc lên đầu, vừa dốc xong, thì rằng nó đánh đàn lập cập.

Thằng Huân với lấy hòn đá kỳ lại kỳ cọ cho nó :

- Mày cũng là người, tao cũng là người, sao tao chịu được. Mày không biết thế là hèn hay sao. Đừng run nữa, bụng mày cứ bảo là không rét thì tự khắc nó không rét. Mày muốn bắt trước người Xạ-phang để cho nó hơi hám như cú hay sao đây ?

Thằng Hoài cố cắn răng để khỏi run. Mà rồi, nó không run nữa. Và cũng thấy không rét nữa có lẽ vì nó bị thôi-miên bởi lời nói của thằng Huân. Và có lẽ cũng vì thằng Huân kỳ mạnh quá, máu chuyển mạnh. Chỉ năm phút sau, nó thấy nó bùng cả người và khoan khoái.

Nó giờ hai tay thẳng lên giới để cho thằng Huân kỳ nách rồi bảo :

- Ủ bây giờ tao không rét nữa.

- Không những không rét, mà mày cũng không ngứa nữa. Nếu ba hôm nữa mày không tắm và không giặt quần áo thì rồi mày cũng hôi như thằng Tà-Lùng. Thằng Tà Lùng, tao yêu nó lắm. Nhưng thật tao không yêu được sự hôi hám của nó. Mày lúc nào mày cũng tưởng như mày ở nhà.

Thằng Hoài lặng thinh nghe nó mắng. Đến khi nó giội những giọt nước cuối cùng cho thằng Hoài thì thằng Hoài liền nắm tay nó :

- Thôi tao đã nghe lời mày rồi, mày đừng... gì tao nữa.

- Tao không giận ai cả, nhưng tao rất ghét những đứa ở bẩn. Tao học cái tích sạch-sẽ của u tao. Đi chợ về là tắm. Giời rét cắt ruột cũng tắm.

Rồi nó cho thằng Hoài nằm lại trên cái ổ, gọi thằng Tà-Lùng giúp nó xoa khắp người và chân tay cho thằng Hoài. Khi người thằng Hoài đã khô rồi, nó liền ngoáy một cái vào rốn :

- Thôi bây giờ tha hồ. Nhỡ có cái ghẻ thì chúng nó cũng chết cả rồi.

25 | Giặc Tàu Bắt Cóc Tập 2

Thằng Hoài buồn cười khanh-khách ; rồi thấy nó vui-vẻ, thằng Hoài nói bằng một giọng thân mật :

- Cái gì cũng quen cả nhỉ, mày nhỉ.

- Thì hẳn thế. Tính tốt cũng như tính xấu.

- Tao ở đây ăn quen ngô và muối, về nhà có lẽ tao đến không ăn được cơm trắng và thịt cá nữa.

Thằng Huân gật gật đầu :

- Nếu thế thì nhờ có bị bắt cóc lần thứ hai, mày không đến nỗi khổ như lần này.

- Ô ai lại mong thế. Lần sau không bao giờ tao dám đi rừng nữa.

- À tao nói ví-dụ thế.

Thằng Hoài ngẫm nghĩ một lát rồi lại ngừng đầu lên :

- Mà bây giờ ở đây, tao thấy khỏe mạnh hơn ở nhà. Từ bây giờ, nếu có về nhà, tao cũng chỉ tắm nước lã. Và tao bắt trước mày, cái gì tao cũng làm. Tao thấy mày cái gì cũng biết làm, tao thèm quá. Giá không có mày lần này thì có lẽ tao nguy to. Thôi tối nay, mày đừng dóm lửa nữa. Để tao thử dóm xem có được không. Mà từ mai thì mày cứ để mình tao quét nhà dọn buồng, mày đã biết

rồi, còn làm làm gì nữa.

- Được rồi.

- Phen này, tao về nhà, cậu mợ tao thấy tao cái gì cũng biết làm, chắc cậu mợ tao phải giật mình.

- Không phải vì nhà tao nghèo, tao phải làm mà tao nói. Nhưng đúng thế, sách dạy không sai. Sự làm lụng đem lại cho người ta sức khỏe thật đấy. Tao trông mày không có yếu như trước nữa. Đây là một ngày chúng mình quét nhà và quay gai giúp bà chủ tí ti, chứ giá làm nhiều, còn khỏe nữa.

Đến tối, sau khi cơm xong, thằng Huân ngồi im để xem thằng Hoài cũng bắt trước đúng những cử chỉ của thằng Huân, nhưng vì nó chưa làm bao giờ nên tay lóng ngóng, dóm mãi không cháy, và chẻ mãi không được một cái gộc tre.

Thằng Huân nóng ruột giăng ngay dao :

- Mày có cái bụng muốn học làm, thế đủ rồi. Nhưng cũng phải làm luôn nó mới quen tay chân được. Thôi hay cứ để tao làm cho nó chóng có lửa mà sưởi, chứ rét lắm, sau này mày về nhà, mày học dần. Mày có làm ở đây nhỡ loáng-choáng dao chẻ phải tay thì nguy to.

27 | Giặc Tàu Bắt Cóc Tập 2

Nó đỡ lấy con dao, rồi chỉ một loáng nó pha được cái gộc tre con thành mấy chục mảnh nhỏ. Rồi cho một chút cây ngô xuống, nó châm một cái là lửa cháy, rồi lửa bắt vào mấy cái gộc tre to ngay.

Lửa cháy rồi, nó xoa tay :

- Đấy mày xem, làm quen thì ngon sốt, chứ tao thấy mày làm, coi bộ vất vả lắm. A, mày năm nay bao nhiêu nhỉ ?

- Tao mười bốn.

- Ô thế mày nhớn hơn tao những hai tuổi cơ à ?

- Ừ, nhưng mà tao kém mày nhiều lắm.

- Thì tại cậu mợ mày giàu. Mày không phải làm gì thì mày đừng kém tao à ? Nhà tao nghèo, nhiều khi u tao mệt, tao phải thổi cơm thay cho u tao luôn.

- Bây giờ tao mới biết bố mẹ giàu cũng có nhiều cái... không... gì mày ạ.

- Nhưng nếu không giàu thì những lúc này bị bắt cóc, lấy tiền đâu mà chuộc.

- À, nếu nhà tao nghèo thì giặc nó lại không bắt.

Thằng Huân nghĩ một lát, rồi muốn an ủi bạn, nó bảo:

- Không phải thế ? Sao nhà tao nghèo mà cướp nó cũng bắt.

- Thì nó bắt tao rồi tiện thể nó bắt mày.

Ta không có thể nói rằng thằng Hoài thích được bắt cóc và thích ở đây mãi. Nhưng bây giờ nó thấy vui vui chứ không buồn khổ như những ngày đầu.

Mỗi ngày nó thấy nó yêu và phục thằng Huân hơn lên. Bây giờ nó đã không nhìn thằng Huân bằng con mắt của thuở trước. Nó thấy thằng Huân hơn nó nhiều thứ, những thứ đặc dụng cho cuộc đời mà tiền không thể mua được. Luôn luôn, nó sán lấy thằng Huân rồi bảo :

- Từ này chúng mình sẽ anh em không bao giờ rời nhau nghe không ? Tao có bị bắt cóc như thế này, tao mới biết mày giỏi hơn tao nhiều. Không có mày thì tao đến chết mất. Nhưng lúc này không có mày thì dù cậu mợ tao giàu, tao cũng bị khổ như thường, cậu mợ tao cũng không làm gì được cho tao cả. Mà mày thì giúp ích cho tao được nhiều.

Vì có những tư tưởng và cảm giác như thế cho nên sau khi đã bị giam hơn hai mươi ngày, một buổi trưa,

29 | Giặc Tà Bất Cốc Tập 2

thằng Tà-Lùng vào bảo nó :

- Có lẽ tối nay chúng mày được tha về, chúng mày ạ.

Nó cũng chỉ mừng xoàng thôi.

Thằng Tà-Lùng nói xong, nắm tay thằng Huân :

- Chúng mày về thì tao nhớ lắm.

Thằng Huân ngồi đích lại gần thằng Tà Lùng :

- Nhưng chúng tao không thể ở đây mãi. Thầy u chúng tao mong cho chúng tao chóng về. Chúng tao về còn đi học. Nhưng sao mày biết ?

- Sáng hôm nay, tao thấy «pá» tao sai người ra áp giới để lấy tiền. Chiều nay «pá» tao về thì mai chúng mày được thả.

- Thế có người đến đây đón chúng tao à ?

- Không, «pá» tao sai người đưa chúng mày ra áp giới rồi người nhà chúng mày đón chúng mày ở đấy.

Nó nói xong vùng chạy ra vườn chầy năm sáu quả lê vào :

- Chúng mày có về thì lâu lâu nhớ đến tao nghe không?

Thằng Tà Lùng nói xong ứa nước mắt. Thằng Huân ăn lê xong dốc hết cả bị, quay và các thứ tranh ảnh ở túi ra đưa cho thằng Tà Lùng :

- Đây tao cho mày hết những thứ này. Hoài cũng dốc ra cho hết nó đi.

Thằng Tà-Lùng mân-mê những hòn bi, những con quay mà nó đã chơi với thằng Huân, thằng Hoài bao nhiêu lần rồi và khóc :

- Nhưng chúng mày đi rồi thì tao còn chơi với ai. Ở đây có đứa nào biết chơi những thứ này.

* * *

Đang nửa đêm thì thằng Huân và thằng Hoài bị đánh thức dậy. Và tên tướng giặc vuốt tóc chúng nó :

- Thôi các con giờ dậy rồi đi về nhà.

Thằng Tà Lùng theo sau mẹ, khóc rưng rức. Thằng Huân ôm cổ nó :

- Thôi mày đừng khóc nữa. Chúng tao đi cũng nhớ mày lắm. Mày tử tế với chúng tao biết là bao nhiêu.

Rồi sẽ nói thắm vào tai :

31 | Giặc Tàu Bắt Cóc Tập 2

- Chúng tao không ghét thầy mày đâu.

Vợ tên tướng giặc đưa cho hai đứa mấy cái bánh ngô và năm quả trứng luộc :

- Đây, đi đường có đói thì các con ăn. Sáng sớm mai các con sẽ gặp người nhà.

Thằng Tà Lùng thì đưa cho chúng nó một chục trái lê, nhưng vì túi đầy quá, chúng nó chỉ lấy có bốn quả.

Tên thổ phỉ đưa chúng nó đi suốt đêm, rồi đến tảng sáng trở một con đường dưới chân núi mà bảo :

- Chúng mày cứ xuống con đường kia, đi về phía tay phải thì tự khắc gặp người nhà.

Tên thổ-phỉ nói xong, lẩn vào rừng mất.

Hai đứa trông theo không thấy tên thổ phỉ đâu mới rủ nhau rẽ cây đi xuống.

Đi xuống đến đường cái, nhìn trước nhìn sau không thấy ai, thằng Huân sừng sốt :

- Ô hay, nó bảo gặp người nhà, sao tao chẳng thấy người nhà đâu. Hay là nó bỏ chúng mình đây để chúng mình tìm đường về lấy.

- Không phải. Chắc là người nhà chúng mình có đi đón chứ. Nó bảo chúng mình cứ đi về phía này mà. Nó được tiền rồi, nói dối chúng mình làm gì ? Mặt nó tuy ác, nhưng vợ nó tử tế.

- Mà con nó cũng tử tế nữa.

- Ừ thằng Tà Lùng nó nhớ chúng mình lắm. Bây giờ chúng mình cứ đi, đi về phía này.

Chúng nó theo đường núi dây điều bám chồm những đá mà đi, đi mãi, đi tới lúc mặt giờ mọc cao mà chưa gặp người nhà.

Thằng Hoài đã thấy sợ hãi. Thằng Huân liền bảo nó :

- Mày cứ tin nó không nói dối mình. Nó nói dối để làm gì.

Rồi thấy đói, nó rủ thằng Hoài lại ngồi trên một tảng đá, giở bánh và trứng ra ăn. Chúng nó đang ăn thì vụt trông thấy mấy người ở tít đằng xa kia đi lại. Chúng nó rú lên một tiếng, rồi quẳng cả bánh và trứng chạy lại.

* * *

Ông bà Lợi-Thịnh định-ninh rằng sẽ gắp đưa con yêu quý của mình xanh như cái tàu lá và gầy như cái que củi, bước đi chẳng muốn nổi.

33 | Giặc Tàu Bắt Cóc Tập 2

Đến khi thấy thằng Hoài mạnh khỏe, ông bà mừng quỳnh, ôm con vào lòng khóc rung rức,

Khóc thỏa tâm lòng thương nhớ rồi, bà Lợi-Thịnh mới hỏi con :

- Con ở đấy có khổ sở không ?

Thằng Hoài vừa hôn vào mặt mẹ vừa bảo :

- Con chẳng khổ sở tí nào cả. Con lại còn học... làm được nhiều cái là khác.

- Con học làm được những gì ?

- Con học làm được nhiều thứ lắm. Về nhà rồi con nói anh Huân anh ấy dậy con.

Rồi tụt khỏi cánh tay mẹ, nó chạy lại nắm tay thằng Huân kéo lại gần bố mẹ mình :

- Đây anh Huân đây. Anh ấy thương con lắm. Từ nay con với anh ấy là anh em. Anh ấy giỏi hơn con nhiều lắm.

Rồi nó ghé sát vào tai thằng Huân :

- Từ nay, tao với mày không rời nhau một bước, nghe không.

Lại cởi khuy áo giơ cho mẹ xem :

- Không có anh ấy thì con ghẻ khắp cả người ấy. Con không ghẻ là nhờ có anh ấy tắm cho con.

Bà Lợi-Thịnh thấy con tươi tỉnh sẽ ghé vào tai chồng:

- Quái, nó bị bắt cóc thế mà sao tôi xem ra nó nhanh nhẹn và khỏe khoắn hơn khi ở nhà.

Ông Lợi-Thịnh nhìn con chúm chím cười gật gật đầu.